

ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိင်္ခ

ဝမ်းသာမင်းမောင်

စတုတ္ထအကြိမ်

ဆရာကြီး မင်းသိင်္ခ၏
ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအမှာစာ
စနေမောင်မောင် သေ/မသေ

သင်္ဘောပေါ်တွင် အရေးကြီးသည့်အခါ၌ အသုံးပြုသော ဥဩသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ခရီးများသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကြလေတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်ဆရာကြီး စနေမောင် မောင်လည်း အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပြည် ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းများ ရှိနေသည့် နေရာဘက်ဆီမှ ကောင်းကင်ပြင်သည် ပန်းဆီများ ဆွတ်ဖျန်းထားဘိသကဲ့သို့ ရဲရဲနီလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေတော့၏။

စနေမောင်မောင်က သင်္ဘောကပ္ပတိန်အား မေးကြည့်ရာ ‘ဟာရီကိန်း’ အမျိုးအစား လေနီ ကြမ်းသည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အတွင်း ဖြတ်၍ တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်ရာ နာရီဝက်အတွင်း ၌ ပင် ဤသင်္ဘောသည် လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ခရီးသည်များသည် အဝီစိပွက်သည့် အလား အော်ဟစ်ကြလေတော့၏။ ။ အချို့လည်း မိမိသက်ဆိုင်ရာ ဘုရားများကို အော်ဟစ်၍ ဆုတောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေ၏။

နာရီဝက်ဆိုသည်မှာ များစွာကြာသည် မဟုတ်ရာကား မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကျလာပြီးလျှင် ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်း၏

ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သဘောသည် အလူးအလဲခံရလေတော့၏။

သဘောသည် အစပိုင်းတွင် ပုခက်လွှဲသကဲ့သို့ ခါယမ်းနေပြီး နောက်ဆုံး၌ တိမ်းစောင်းသွားလေတော့၏။ ။ ရေများသည် သဘောတွင်းသို့ ဒလဟောဝင်လာပြီး သဘောသည် နစ်လေတော့၏။

အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ငိုသံများသည် နားကွဲလှမတတ် ထွက်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ။ ထိုအချိန်၌ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ သဘောနှင့်ဝေးရာသို့ လွှဲ၍ ခုန်ချလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စနေမောင်မောင်တို့သည် လွန်စွာကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးများအကြားတွင် ကူးခပ်လျက်ရှိကြတော့၏။ ။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ကူးခပ်နေသူများ၊ နစ်မြုပ်သွားသူများလည်း တွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် အသက်ကယ်လှေတစ်စီးကိုတွေ့ရသဖြင့် ရောက်အောင် ကူးခပ်၍ အသက်ကယ်လှေပေါ်သို့ တွယ်၍ တက်ခဲ့ကြလေ၏။

အသက်ကယ်လှေပေါ်တွင် သဘောသားတစ်ယောက်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ။ လှေပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးရောက်ရှိသည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့အရင် ရောက်ရှိလျက်ရှိသော ခရီးသည်နှစ်ဦးနှင့် ဆာဒူးဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ။ သဘောသားပါဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ကယ်လှေပေါ်၌ လူခြောက်ယောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

‘ဟာ မြို့စားမင်းပါလား’

ကျွန်ုပ်နှင့် စနေမောင်မောင်သည် အသံလာရာဆီသို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြ၏။ ။ ကာလကတ္တားသို့ထွက်ခဲ့စဉ်က သဘောပေါ်တွင် စကား

လည်း မပြောနိုင်။ အစာလည်း မစားနိုင်။ လှုပ်လည်း မလှုပ်နိုင်အောင် စနေမောင်မောင် ဆုံးမခဲ့သော ခေါ်တောကုလားကို အံ့အားသင့်ဖွယ် ရာတွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စနေမောင်မောင်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ထိုခေါ်တောကုလားအား ကြည့်နေစဉ်၌ ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်ကယ်လှေသည် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာအသားဖြူသော သားသည် အမေကုလားမလေးတစ်ဦးသည် သူမ၏ ရင်သွေးအား လက်တစ်ဖက်၌ ပိုက်၍ အသက်ကယ်လှေအား အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲ၍ တက်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

သဘောသားသည် ထိုကုလားမကလေးအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန်အတွက် ချိန်ရွယ်သော် လည်း ကြားမှလူများခံ၍ နေသဖြင့် ပစ်ရန်မဖြစ်နိုင်ဘဲ ရှိစဉ်မှာပင် ထိုကုလားမကလေးသည် လှေပေါ်သို့ အရောက်တက်နိုင်လေတော့၏။

ပင်လယ်တွင်ရှိသော စည်းကမ်းတစ်ခုမှာ အသက်ကယ်လှေပေါ်၌ လူခြောက်ယောက်သာ လျှင် စီးရ၏။ ခြောက်ယောက်ထက်ပို၍ တက်လာသူအား အသက်ကယ်လှေကို ထိန်းသိမ်းရသော သဘောသားသည် သေနတ်ဖြင့် ပစ်၍ သတ်ရလေ၏။

အကယ်၍ ခြောက်ယောက်ထက်ပို၍ အသက်ကယ်လှေပေါ်သို့ ပြိုင်တူတက်ခဲ့ကြလျှင်မူ သဘောသားက မဲလိပ်ချ၍ ကံဆိုးသူအား လှေပေါ်မှ အဆင်းခိုင်းတော့၏။ အဆင်းခိုင်း၍ မှ မဆင်းလျှင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်၍ ချလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတက်လာသော ကုလားမကလေးအား လှေပေါ်မှ ဆင်းသွားရန် သဘောသားက သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ ဆင်းခိုင်းလေ

တော့၏။

ထိုကုလားမကလေးသည် အမျိုးမျိုးငိုယိုလျက် တောင်းပန်လေ၏။ ကျွန်ုပ် အပါအဝင် အသက်ကယ်လှေပေါ်မှ လူများသည် လွန်စွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရလေ၏။

လှေမှာလည်း ခြောက်ယောက်အတွက်သာ စိတ်ချရသော်လည်း ခုနှစ်ယောက် စီးနင်းသည့်အခါ၌ နစ်မြုပ်လုလုပ်င် ဖြစ်နေ၏။

သင်္ဘောသားသည်လည်း အချိန်ဖြုန်းရန် မသင့်ဟု ယူဆသည့်အလျောက် မိန်းကလေးအား သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ ..

‘ဆင်းပါ ၊ တစ် - နှစ် - သုံး ခေါ်မယ်၊ သုံး ကျမှ မဆင်းရင်တော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်ရမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အများအသက်အတွက် တစ်ယောက်ကိုတော့ မညှာနိုင်ဘူး၊ တစ်..’

မိန်းကလေးသည် ငိုမြဲငိုနေ၏။ ရူးသွပ်နေသူကဲ့သို့ လှေပေါ်ရှိ လူများအား အမျိုးမျိုး လှုပ်ယမ်းဖက်ကိုင်၍ အသနားခံရှာ၏။

ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောသား၏ ပါးစပ်မှ...

‘နှစ်’ ဟု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် များမကြာမီအချိန်၌ ‘သုံး’ ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သင်္ဘောသား၏ သေနတ်မှ ‘ဒိုင်း’ ခနဲ မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြစ်ကို အသက်မျှပင် မရှုနိုင်ဘဲ စောင့်မျှော်၍ နေကြလေ၏။

‘ဟိုး’

စနေမောင်မောင်၏ ပါးစပ်မှ ‘ဟိုး’ ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာပြီး

လျှင် သင်္ဘောသားအား လက်ကာပြု၍ ဟန့်တားလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာအား အပြီးအပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးကြောင်း တင်းတင်းစေ့လျက်ရှိသော သူ၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့်အရောင်ထွက်လျက်ရှိသော သူ၏ မျက်လုံးများ ကဖော်ပြလျက်ရှိလေ၏။

‘ကဲ . . .ကိုအောင်ထွန်း သွားပေတော့၊ ရော့၊ ဟောဒီ သုဝဏ္ဏ ပေါတ္တက ပုရပိုက်ကြီးကိုလဲ ယူသွားပေတော့၊ ခင်ဗျား တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့တော့ ၊ ကျုပ်စဦးစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာ’

ဟု ကျွန်ုပ် အား ပြောပြပြီး လျှင် သင်္ဘောသားဖက်သို့ လှည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ပြောလိုက်လေ၏။

‘သူ့အစား ငါဆင်းမယ်’

စနေမောင်မောင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပင်လယ်တွင်းသို့ ခုန်ချ၍ သွားလေတော့၏။

မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ကြက်သေသေလျက် ရှိကြတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် လက်ကလေးမြှောက်ရင်း နစ်မြုပ်၍ သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပိုက်ထားသော သုဝဏ္ဏပေါတ္တက ပုရပိုက်ထုပ်ကြီးအား

‘ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ရယ်၊ ဆရာကြီးမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ဒီပစ္စည်းကြီး ကျွန်တော့် ဆီမှာ ဘာဖြစ်လို့ထားရမှာလဲ၊ ဆရာကြီးနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲမှာ မြုပ်ပေရော့’ ဟု ဆိုကာ စနေမောင်မောင် နစ်မြုပ်သွားရာနေရာ ဆီသို့ ပုရပိုက်ထုပ်ကြီးအား လှမ်း၍ ပစ်ပေါက်လိုက်မိလေတော့၏။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ပင် လေမုန်တိုင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်သည်လည်းကောင်း ပကတိသိမ်မွေ့၍ သွားလေတော့၏။

အသက်ကယ်လှေပေါ်မှ လူအပေါင်းသည် စနေမောင်မောင်၏ ထူးခြားသော စိတ်ဓာတ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးချီးမွမ်းပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏ အူအသည်းများ ထုတ်ပစ်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ရင်သည် ဟင်းလင်းကြီးဖြစ်လျက်ရှိရာ မျက်ရည်များယိုစိမ့်လျက် အကြိတ်ကာ ပူဆွေးသော ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်အနီးမှ ခေါ်တောကုလားက ကျွန်ုပ်အား...

‘ဖြေပါ မိတ်ဆွေကြီးရယ် ခင်ဗျား ဆရာ စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့ မြို့စားမင်းဟာ တကယ့်ကိုထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ၊ ဒီအမှုမျိုးဟာ တကယ့် အာဇာနည်တွေမှ လုပ်နိုင်တဲ့ဟာမျိုးဗျ’ဟူ၍ ပြောလေ၏။

ဆာဒူးဘုန်းကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်အား ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

‘ဘုရားသခင် ကြည့်ပါလိမ့်မယ် ဗေတာ’ ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျောကို လက်ဖြင့် သပ်၍ အကြိမ်ကြိမ်ချော့လေ၏။

သားသည်အမေ ကုလားမကလေးမှာ မဂိုမကလေးဖြစ်သည့်အပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း ကြွယ်ဝပုံရ၏။ သဘောသားအား သူ့ကိုယ်စားဆင်းသွားသူအား ယခုလို မုန်တိုင်းမရှိတော့သည့် အချိန်၌ ပြန်ရှာ၍ ကယ်တင်ရန် ပြောလေ၏။ အကယ်၍ ပြန်ရှာမည်ဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့်

တောင်းသလောက် ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သို့ ရာ တွင် သင်္ဘောသားက တွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆို၏ ။ မဂိုမကလေးက အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ပူဆာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကပါ ပြန်၍ ရှာပေးရန် သင်္ဘောသားအား ပြောသော်လည်း သင်္ဘောသား က ပြန်၍ ရှာဖွေပေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကမ်းဘက်ဆီသို့ လှော်ခတ် သွားလေတော့၏ ။

အမှန်၌လည်း ပြန်၍ ရှာဖွေသည့် တိုင်အောင် အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်၌ တွေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

မဂိုမကလေးသည် စနေမောင်မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းလေတော့၏ ။

နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊

ဘာလူမျိုးလဲ၊

သူ့မှာ ဆွေမျိုးသားမယား ရှိသလား၊

စသော မေးခွန်းများ တရစပ်မေးမြန်းလေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မေးသမျှသော မေးခွန်းတို့အား ဖြေဆိုခဲ့လေ၏ ။ မဂိုမကလေးသည် စနေမောင်မောင်အား သနားလွန်းသဖြင့် တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေးရှာလေ၏ ။

(မဂိုမကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် သာလျှင် ပြောဆို ကြလေ၏ ။) နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့လှေသည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းဒေသ တစ်ခုသို့ ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာထူးဆန်းသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး စနေ မောင်မောင် တစ်ယောက် ပင်လယ်အတွင်း၌ နစ်မြုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အတွက်ကြီးစွာသော ပူဆွေးခြင်းနှင့် ပူဆွေးလျက်ရှိသည့် အလျောက်

အမှုမထားဘဲ သေလိုက ယခုပင်သေစေတော့ဟု (မထူးစိတ်) ကြောင့်
လာ လတ္တံ့ သော အ နာ ဂ တ် တွင် တွေ့ကြုံမည့် သေဘေးများကို
တွေးတောလျက်ရှိတော့၏။

မဂိုကုလားမကလေးသည် နောက်ဆုံးခွဲခွာကာနီးတွင် ကျွန်ုပ်အား
စနေမောင်မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ ၏ စိတ်ဝေဒနာခံစားမှုအတွက်
စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစကားအား မည်သည့်အခါမျှ မေ့ပျောက်နိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ များ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဆိုကလည်းဟုတ်၊ ဆရာဆိုက
လည်း ဟုတ်သော စနေမောင်မောင်သည် မဂိုကုလားမကလေးပြော
သွား သ ည့် စကားကိုသာ ကြားရမည်ဆိုပါက အလွန်အလွန်
ထူးဆန်းသော လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် စနေမောင်မောင်သည်
လည်း သူ ၏ တစ်သက်၌ ထိုစကားကို မေ့နိုင်ကောင်းမှ မေ့နိုင်ပေလိမ့်
မည်။ ထိုစကားကား...

‘တစ်ဖက်သားအတွက် အသက်စွန့်ပြီး အနစ်နာခံနိုင်လောက်အောင်
သတ္တိကောင်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို လင်ယောက်ျား တော်လိုက်စမ်းချင်ပါ
ဘိရင်’ ဟူ၍ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အထက်ဖော်ပြပါ စာများမှာ ၁၉၇၈ - မတ်လထုတ် အတွဲ ၁၆ ၊
အမှတ် (၈) ပြစ်မှု မဂ္ဂဇင်းတွင်နောက်ဆုံး ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော စနေ
မောင်မောင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုပင် ဖြစ်ပေသည်။

အခန်းဆက်ဝတ္ထုမှာ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၍ စာဖတ်
ပရိသတ်ကို ထောက်ထား သောအားဖြင့် ထို နေ ရာ ၌ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရ
သော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စနေမောင်မောင်ဝတ္ထုမှာ ထိုနေရာ၌

အဆုံး မသတ်သေးကြောင်း စာဖတ်သူများ ကိုယ်တိုင်ရိပ်စားမိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ စာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖုန်းဖြင့်လည်းကောင်း ၊ လူကြုံဖြင့်လည်းကောင်း လူကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း စနေမောင်မောင် သေမသေ ကို အတော်အတန် မေးမြန်းခဲ့ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ခင်လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူများ၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရန် အတွက် ကျွန်ုပ်လက်ဝယ်၌ ကျန်ရှိနေသေးသော စနေမောင်မောင် ဝတ္ထုစာမူများ ကို ရိုက်နှိပ်ရန် ဉာဏ်ဝင်းစာပေမှ မောင်ဉာဏ်ဝင်း၏ လက်သို့ ဝကွက်၍ အပ်နှံလိုက်လေသတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းသိမ်

*

သူတို့လိုက်လာကြပြီ

ကျွန်ုပ်သည် စနေမောင်မောင်နှင့် ကြေကွဲဖွယ် ခွဲခွာခဲ့ရပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ပြီး မကြာမီရက်အတွင်း၌ မက္ကဆင့်ဘဏ်၌ ကျွန်ုပ် နာမည်နှင့် စနေမောင်မောင် အပ်ထားခဲ့သော ငွေငါးသောင်းကို ထုတ်ယူ၍ သင်္ဃန်းကျွန်းဘူတာ အနီးရှိ ခြံနှင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မည်းကြီးအား ဝယ်ယူကာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်တော့မည်ဟု စိတ်ကို တုံးတုံးချ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏ ။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အတိုင်း နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်မည်းကြီးကို ဝယ်ယူ၍ ထမင်းချက်တစ်ယောက်နှင့် ဂေါ်ရခါးဒရဝမ် တစ်ယောက်ကို ပါ ငှားရမ်းလျက် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ လေးဆယ့်ကိုးရက် မြောက်သော နေ့ ၊ ည(၇)နာရီခန့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော လိမ္မော်ခြမ်းသဏ္ဌာန် လဆန်းရက်၏ လကလေးကို ငေးမောလျက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေစဉ်၌ ‘တကူးကူးကူတကူးကူးကူ’ ဟု နှစ်ချက်ဆက်၍ မြည်လိုက်သော ချိုးကူသံကိုကြားရလေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ထိုချိုးကူသံကို မသင်္ကာသလို ရှိမိလေ၏ ။ ချိုးငှက်တို့မည်သည် ညဘက် တွင် ကူလေ့ကူထမရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊

ရာသီအချိန်အားဖြင့် ချိုးငှက်များ မြူးတူးလေ့ရှိသော ရာသီအချိန် မဟုတ်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပျက်တော့ မည် လောဟု စိတ်၌ ထင့်ခနဲ ဖြစ်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ရခါးဒရဝမ် ရပ်ချီကူးမာအား သတိ ဝီရိယနှင့် စောင့်ရှောက်စေ ရန် မှာကြားသတိပေးမည်ဟု အောက်ထပ် သို့ဆင်းလာရာ ဆင်ဝင်အောက်သို့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ် နောက်စေ့နား မှ ‘ဝှီး’ ခနဲ အသံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်၍ နောက်စေ့ကို လေဟပ်သွားပြီးနောက် ယောက်ျား တစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ဆင်ဝင်ကျွန်းတိုင်ကြီး၌ ဓားမြှောင်တစ် လက်စိုက်၍ နေပြီးလျှင် အရှိန်မသေသဖြင့် ခါယမ်းလျက်ရှိသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရလေတော့၏။

အကယ်၍များ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းသည် လက်မဝက်ခန့် နောက်ကျခဲ့ ပါမူ ထိုဓားမြှောင်သည် ကျွန်းတိုင်ကြီး၌ စိုက်မည့်အစား ကျွန်ုပ်၏ နားထင်၌ လာရောက်စိုက်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဓားမြှောင်လာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ အရိပ်အခြည်ကိုမျှ မြင်တွေ့ခြင်းမရှိသည့် အပြင် ‘ဒရဝမ် . ဒရဝမ်’ ဟု အော်ဟစ်ခေါ်သော်လည်း ဒရဝမ်သည် ပြန်လည်၍ မထူးသဖြင့် ကျွန်းတိုင်၌ စိုက် နေသော ဓားမြှောင်ကို သွားရောက်နှုတ်ယူရာ ဓားမြှောင်ရိုး၌ စာတစ်စောင် ပူး၍ ချည် ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကိုဖြုတ်ယူ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တဘက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

လေးစားအပ်သော ရန်သူတော်ကြီးခင်ဗျာ

ကျုပ်တို့ဆီက ယူသွားတဲ့ သုဝဏ္ဏပေါတ္တက ပုရပိုက်ကြီးကို ပြန်ပြီးပေးပါ။
မပေးလျှင် မိတ်ဆွေကြီး၏ အသက်ကို လုပ်ကြံရပါလိမ့်မည်။

စနေဂိုဏ်းသားတစ်ဦး

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ခေါင်းနားပန်းကြီး၍
ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ယိုစိမ့်၍ လာလေတော့၏ ။ မတ်တတ်ရပ်လျက်
နေရာမှာပင် ခွေလဲ၍ ကျသွားတော့မည့်တိုင်အောင်
ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားလေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် စာကို နောက်တစ်ခေါက်ဖတ်၍ ကြည့်မိပြန်၏ ။ ထိုစာ
အတိုင်း ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဓားဖြင့်ပေါက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်
ကံကောင်း၍ လွဲသွားသည်မဟုတ်ဘဲ ပေါက်သည့်သူက တမင်တကာ မ
ထိအောင်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ်
က မပေးသည့်အခါကျမှပင် အဆုံးစီရင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကိစ္စအတွက် လွန်စွာစိုးရိမ်ရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၌လည်း စ
နေဂိုဏ်းသားတို့ အလိုရှိသော သုဝဏ္ဏပေါတ္တက ပုရပိုက်ကြီးလည်း မရှိ
တော့ပေ။ စနေမောင်မောင် ပင်လယ်အတွင်း၌ နစ်မြုပ်သွားစဉ်ကပင်
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းနစ်မြုပ်သွားရာ နေရာဆီသို့ ချိန်ရွယ်၍ အပြီးအပိုင် ပစ်
ချခဲ့ပေပြီ။

ထို ပု ရ ပို က် ကြီး ကား စ နေ မောင် မောင် နှင့် အ တူ ဘင်္ဂလား
ပင်လယ်အော် အတွင်း၌ အပြီးအပိုင် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ခြင်းကို စနေဂိုဏ်း
သားတို့သည် မသိကြပေ။ ကျွန်ုပ်ထံ၌ သာလျှင် မရမက အကျပ်ကိုင်၍
တောင်းကြပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏ ။ ကျွန်ုပ်က မပေးနိုင်သည့် အဆုံးတွင်
ကျွန်ုပ်အား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့အနာဂတ်၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့် ကြမ္မာဆိုးများ အတွက် စဉ်းစားရင်း မော့ဟိုက်လာကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍ လာပြန်၏။ ထို့နောက် ကြံရာမရသဖြင့် ဒရဝမ်ကို ခေါ်ရပြန်၏။

‘ဒရဝမ်... ဒရဝမ်...’

ကျွန်ုပ်သည် ဒရဝမ်ကို အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်ရာ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ပြေးလာသော ခြေသံကိုကြားရပြီးလျှင် ခြေသံနှင့်အတူ ဒရဝမ်၏ ‘ဆပ်’ ဟူသော ပြန်လည်ထူးသံကိုပါ ကြားရလေ၏။

‘မင်း... ဘယ်သွားနေတာလဲ’ ဟု ကျွန်ုပ်က ဒရဝမ်ကိုငေါက်လိုက်ရာ ကျိုးနွံသော ဂေါ်ရခါးဒရဝမ်သည် စစ်သားများ (အတင်းရှင်းဆွဲသကဲ့သို့) ခြေစုံရပ်ကာ...

‘လူတစ်ယောက်ကို ခြံနားမှာမြင်လို့ ချောင်းနေတာပါဆပ်’

‘အခုကော...’

‘ဆပ်က ဒရဝမ်၊ ဒရဝမ်လို့ တအားအော်တော့ ပြေးသွားပြီ...’

‘ပြေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ငါ့ကိုဓားနဲ့ပေါက်သွားတာ...’

‘အို... ကရစ်ရှနား ဘုရားသခင်ကြောင့် ဆပ် မသေတာဘဲ’

‘ဘုရားသခင်ကြောင့် မသေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူတို့က သေအောင် မသတ်သေးလို့ မသေတာ...’

‘ဆပ်မှာ ဘယ်လိုရန်သူရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောထားပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်မယ်...’

‘ငါ့ကို သတ်ဖို့ချောင်းနေတဲ့ ရန်သူတွေရှိတယ်။ မင်း... သတိထားပြီး စောင့်ပါ...’

‘စိတ်ချပါ .ဆပ်..’

‘အေး.. သွားတော့’

ဒရဝမ်သည် ကျွန်ုပ်အား ဆလံပေး၍ ထွက်သွားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဓားမြှောင်၌ ပါသောစာကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ဓားမြှောင်ကိုကိုင်လျက် အိပ်ပေါ်ထပ်သို့ပြန်၍ တက်လာလေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်လျှင် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ အိပ်၍ မပျော် နို့ င် ဘဲ ရှေ့ ရေး အ တွ က် စဉ်းစားခဲ့ရာ ဒရဝမ်ကလား၏ သံချောင်းခေါက်သံ (၁၂)ချက်နှင့်အတူ ဘရားဘဂျားဟိုး (၁၂ နာရီ ထိုးပါပြီခင်ဗျ) ဟူ သော အော် သံ ကို ကြားရမှာပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ လေတော့၏ ။

အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ၌ လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်များကို မြင်မက် လေတော့၏ ။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညကစ၍ သေမင်းနှင့် တူသော စနေဂိုဏ်းသားခေါ် နှစ်ပေါင်း(၂၀၀၀)ကျော်မှ ဆင်းသက်လာသည့် သောနိသေပဂိုဏ်းသားများ၏ လက်စားချေမည့် အန္တရာယ်ကို စတင်၍ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေတော့၏ ။

ဂျီကာရောက်လာခြင်း

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကျွန်ုပ်သည် ချန်ဒရာဟု ခေါ်သော ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက်ကုလားက စီမံပေးသည့် ဘုံဘေတို့စံခေါ်စားသောက်ဖွယ်ရာ နှင့် လက်ဖက်ရည်တို့ကို စားသောက်နေစဉ် ဒရဝမ်လုပ်သော ဂေါ်ရခါးက ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့လိုသော လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေကြောင်း လာရောက်ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထိုလူအား ကျွန်ုပ်ထံ သို့ လွှတ်လိုက်ရန် ဂေါ်ရခါးအား ပြောလိုက်လေ၏။

ဂေါ်ရခါးလည်း ကျွန်ုပ်အား ‘အများဆပ်’ ဟုဆိုကာ ဆလံပေး၍ ထွက်သွားပြီး များမကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ စားသောက်ခန်းသို့ လူတစ်ယောက်သည် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းလျက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခြေသံလာရာဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရယ်ချင်သော စိတ်ကိုမရမက မျိုသိပ်ရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြေသံပြင်းသည်ကို ထောက်၍ လွန်စွာအရပ်အမောင်းကောင်းသည့် လူထွားကျိုင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ တွေးထင်ထားခဲ့သော်လည်း အမှန်စင်စစ် ထိုခြေသံရှင်မှာ နှစ်တောင်သာသာခန့်သာရှိ၍ ဖဲထုပ်တွင်းမှ ‘ဂျီကာ’ ရုပ်ကလေးကဲ့သို့ ဦးထုပ်ချွန်ကလေးကို ဆောင်းကာ ဖိနပ်ချွန်ကလေးကို စီးထားသော လူပုကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုလူပုကလေးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်သောကာလ၌ ၎င်း၏

အိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်လျက် ကျွန်ုပ်အားပေးလေ၏ ။
ကျွန်ုပ်လည်း ထိုပစ္စည်းကိုလက်ခံယူလိုက် ရလေ၏ ။ ထိုပစ္စည်းမှာ
ကတ္တီပါအနီဖြင့် ချပ်၍ ထားသော အိတ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလျှင်
အိတ်အတွင်း၌ လည်း နှစ်ကျပ်သားခန့်လေးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပါရှိ
လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ကလေးကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှပစ္စည်း
အား ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ရွှေယောက်မကလေး တစ်လက်ထွက်၍ လာ
လေ၏ ။ ယောက်မ၏ အရွယ်မှာ လက်နှစ်လုံးခန့်ရှိပြီးလျှင် ယောက်မ
တစ်ခုလုံး၏ အရှည်မှာ လေးလက်မခန့်ရှိ၏ ။ ယောက်မအရွက်ပေါ်၌
(ဤထမင်းချက် မရှိလျှင် ကျွန်ုပ်မနေနိုင်ပါ) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော
အောက်ပါအင်္ဂလိပ်စာကို ဒေါက်တာ ဂျိမ်းဘတ်တလာဆိုသူက ရေးထိုး
ထားလေ၏ ။

I cannot live without this cook
Dr. Jame Burtler

ကျွန်ုပ်လည်း ယောက်မပေါ်မှ စာကို ဖတ်ပြီးနောက် ထူးဆန်းသော
ရွှေယောက်မပိုင်ရှင် လူပုကလေးအား...

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ’ ဟု မေးလိုက်ရာ အရပ်ပု
သ လော က် အ လွန် ဟန် များ သော လူ ပု က လေး သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ
ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခုန်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် လွန်စွာတုတ်ခိုင်
ကြီးမားသော ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိုက်ဖွာလျက်...

‘ကျုပ်နာမည် ဂျိုကာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဂျိုကာနဲ့တူလို့ အများက ခေါ်
ကြတဲ့ အနုတ္တသညာပေါ့ဗျာ. . ဟဲ. . ဟဲ . .ဟောဒီ သက်သေခံပစ္စည်း
ကလေးကို တွေ့တာတောင် ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးနေရသေးသလားဗျာ. .
'ဟု ဆိုလေ၏ ။

‘ဒီမှာရေးထားတဲ့ စာအရဆိုရင် ကိုယ့်လူက ထမင်းချက်ပေါ့’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ လူပုကလေး ဂျိုကာက စိုးရိမ်တကြီး လက်ဝါးကိုကာလျက် ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ဟိုး . . .ဟိုး .ကွတ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားကို ထမင်းချက်လို့ ပြန်ဆိုတာ ထက် ‘စားတော်ကဲ’ လို့ ပြန်ဆိုတာက ပိုပြီးမသင့်လျော်ဘူးလား ခင်ဗျာ’ ဟု ဟန်ပါပါနှင့်ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား လွန်စွာအမြင်ကတ်၍ သွားလေ၏။

‘ဒီမှာ. . ကိုယ့်လူ ထမင်းချက်ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ စားတော်ကဲပဲ ခေါ်ခေါ် အမှန်ကတော့ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့လူကို ခေါ်တာပဲ မဟုတ်လား’ ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ထိုလူပုကလေးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

ထိုသို့ရယ်မောပြီးနောက် လူပုကလေးက ကျွန်ုပ်အား မခိုးမခန့်ကြည့်ကာ . . .

‘မိတ်ဆွေက ရာထူးဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဌာနန္တရဆိုတဲ့ စကားကို အတူတူပဲ မှတ်နေတယ်ထင်တယ်။ မိတ်ဆွေနားလည်အောင်တော့ နည်းနည်းရှင်းပြရဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒရိုင်ဘာချင်းတူတူ ဘုရင်ခံကားကိုမောင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာနဲ့ ချေးကားကိုမောင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာကတော့ အခွင့်အရေးချင်းမတူပေဘူး။ ဒီတော့ ဒရိုင်ဘာဆိုတာက ရာထူး၊ ဘုရင်ခံကားကိုမောင်းရတယ်၊ ချေးကားကိုမောင်းရတယ်ဆိုတဲ့ ခြားနားချက်ကတော့ ဌာနန္တရလို့ခေါ်တယ်။ တချို့ဆိုရင်တဲ့ ရာထူးက ဘာမှမရှိဘူး ဌာနန္တရလို့ခေါ်တဲ့နေရာက ကောင်းလေတော့ ကြီးပွားကြတယ်. . မဟုတ်လား’ ဟု လူပုကလေးက ရှင်းပြလိုက်မှ ပင်ရာထူးနှင့် ဌာနန္တရကို ခွဲခြား၍ နားလည်ရလေတော့၏။ ထို့နောက် လူပုကလေးက ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

‘ထမင်းချက်တဲ့ လူတိုင်းကို စားတော်ကဲလို့ ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မှာ မိန်းမရှိလို့ ထမင်းချက်ကျွေးတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူ့ကိုစားတော်ကဲ လို့ ခေါ်လို့မဖြစ်ပေဘူး။ စားတော်ကဲဆိုတာက အင်္ဂါငါးပါးနဲ့ ညီညွတ်ရ တယ်လို့ ရာဇနီတိမှာ ဆိုထားတယ်။ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုရင်...’

(တစ်) စားတော် ချက်မျိုးရိုး စဉ်ဆက်က ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ရ မယ်။

(နှစ်) ဟင်းလျာချက်နည်းမျိုးစုံ ကျမ်းစာတွေကို လေ့လာထားဖူးရ မယ်။

(သုံး) မြိန်ရှက်ဖွယ်ရာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တတ်ရမယ်။

(လေး) ချက်ပြုတ်ရေးမှာ သူတစ်ပါးကို မျက်နှာလွဲတတ်တဲ့ အကျင့်မ ရှိသူဖြစ်ရမယ်။

(ငါး) ချက်ပြုတ်ရေးမှာ စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းရမယ်။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းချက်လူပုကလေးက ကျွန်ုပ်အား ဆရာလုပ်၍ ရှင်းပြနေသည်ကို အခံရခက်လျက်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူပုကလေး ကို နှိမ်လိုသည်ဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေ၏ ။

‘ကိုယ့်လူပြောသလို စားတော်ကဲဟာ ဘာများအရေးကြီးလို့လဲ’

‘သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ ပညာရှိကြီး ဦးပေါ်ဦးဟာ မပြေမလည် ဖြစ်နေတဲ့ တရုတ် သံတမန်တွေကို ထမင်းကျွေးတဲ့အခါမှာ ငှက်အရှင် တွေ ကို ငှက်ကြော်တွေအောက်မှာ ဖိပြီးထားခဲ့ဖူးတယ်။ ခိုကြော် ဆိုပါ တော့ဗျာ၊ အဲဒီ ခိုကြော်ရဲ့အောက်မှာ ခိုအရှင်တစ်ကောင်ကို ငှက်ပြီးထား တယ်။ တရုတ်သံအမတ်ကြီးက ခိုကြော်လဲ ယူလိုက်ရော ခိုအရှင်က ထ ပြီးပျံတယ်။ အဲဒီလိုပဲ စာကလေးကြော်၊ ဆက်ရက်ကြော်စတဲ့ အကြော်

တိုင်းရဲ့အောက်မှာ ငှက်အရှင်တွေကို ငှက်ပြီးထားလေတော့ သံတမန် တစ်ဖွဲ့လုံးဟာ ဝုန်းခနဲ... ဝုန်းခနဲ ထမင်းပွဲထဲကနေ ထပြီး ပြန်သွားတဲ့ ငှက်တွေကြောင့် အထူးပဲ ပျော်ရွှင်ကြတဲ့အတွက် မပြေမလည်ဖြစ်နေတဲ့ လျော်ကြေးကိစ္စကို ပြေလည်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသွားဖူးတဲ့ ရာဇဝင် ထုံးတမ်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါ တယ်. . .ဒါဟာ ဦးပေါ်ဦးရဲ့ ဉာဏ်ချည်း သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့လို စားတော်ကဲတွေရဲ့ ဉာဏ်လဲပါပါ တယ်။ ဒါကြောင့် သံခင်း တမန်ခင်းကိစ္စတွေမှာတောင် စားတော်ကဲဟာ အရေးကြီးတဲ့ နေရာက ပါဝင်နေပါတယ်ဗျာ. . . ပြီးတော့ အထက်တန်းကျတဲ့ လူတိုင်း စားတော်ကဲ အဖိုးတန် တွေကို အသုံးချ တတ်ကြပါတယ်။’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ... ကိုယ့်လူက ကျုပ်ဆီမှာ စားတော်ကဲ လုပ်ချင်တယ် ဆိုပါတော့...’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ စားတော်ကဲ လို နေတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးမလို့ပါ’ဟု လူပု ကလေးသည် ထမင်းချက်အလုပ်လာ၍ တောင်းလာသည်ကိုပင် အလုပ် ပေးမည့် ကျွန်ုပ်အား အထက်စီးဖြင့် ပြောဆိုနေလေတော့၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၌ အမှန်တကယ် ထမင်းချက်အလိုရှိနေသည့်တိုင်အောင် ထို လူပုကလေး ကိုတော့ဖြင့် ခေါ်ယူအသုံးပြုရန် စိတ်ကူးထဲ ထည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

‘ကျုပ်မှာတော့ စားတော်ကဲလည်း မလိုဘူး။ ထမင်းချက်လဲမလိုပါ ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျိုကာဟု ခေါ်သော စားတော်ကဲ လူပုကလေး သည် ကျွန်ုပ်အားမခိုးမခန့်ပြီးပြ၍ ရင်ကိုကော့ကာ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ထွက်ခွာ၍ သွားလေတော့၏ ။

ဤသူအား အကယ်၍ စားတော်ကဲ ခန့်မိပါကလည်း သူ၏
လမ်းလျှောက်ပြင်းခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အိမ်၏ လျှာထိုးပျဉ်များ မကြာမီ
အချိန်၌ ပင် ကျိုးပဲ့ကုန်မည့်အဖြစ်ကိုပါ စဉ်းစားမိ လေတော့၏။

*